

Годишен абонамент

За България 80 лв.
За странство 160 лв.
За Америка 2 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

2 лева кв. см.

Брой 2 лева

692 Културно-просвѣтно
читалищно дружество Варна

СВОБОДНА ДОБРУДЖА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Записване на абонамент
титъ се придружава съ
сумата

Адресъ „Св. Добруджа“ — София

Главенъ редакторъ

Д-ръ П. Вичевъ

Телефонъ № 4575

Балканска федерация

Мнение на Камилъ Древе за в-къ „Св. Добруджа“

Ние говориме за федерация тогава, когато има въ всяка балканска държава и въ Европа единъ дивъ национализъмъ и калето се готвятъ за война. Има потиснати малцинства, негърпими гранични въпроси, действия на жестокост, отвратителни интриги, тайни договори, които утре могат да ни доведатъ до война.

Има диктатури, които сж станали заразителни. Мисълта не е свободна. На всѣкъждъ въ затворитъ има хиляди затворени, хора виновността на които е, че принадлежатъ къмъ етнически или политически малцинства.

Ние говориме за федерация и за миръ, а работата не се уважава, работниците въ много държави не могатъ свободно да се организиратъ, споредъ тѣхнитъ нужди. Икономическото положение е въ хаосъ и тоя хаосъ води до заострени кризи, както и къмъ безработица.

Между това ние говоримъ за Балканска Федерация, като единствено разрешение на мира. До преди нѣколко години страхуваха се да произнесатъ думата федерация. Днесъ най-консервативнитъ партии и правителства се добиратъ до тая идея. Но трѣбва да се разбере върху тѣлкуванието на идеята за Балканска Федерация.

Въ проекта за Балкански Съюзъ говорятъ за между-балканска банка, и всички започватъ отъ тамъ и тамъ свършватъ. Говорятъ за унификация на азбуката, за сближение чрезъ черквитъ, за митническа конфедерация. Говори се върху всички тия нѣща въ цѣлия свѣтъ. Но за съжаление не се почва отъ началото т. е. съ премахването на ония причини, които раждатъ раздѣлянето и омразата,

Селянинътъ, който работи земята, е по уменъ. Преди да сѣе семето, той очиства почвата и каманитъ, т. е. той разработва земята преди да сѣе.

Идеята за федерацията не може да има никакъвъ

смисълъ, никаквa реалностъ, като разбиране, което означава съюзъ на известни правителства, противъ други правителства или като политическо съглашение, инспирирано отъ голѣмитъ държави, да служи на тѣхнитъ интереси или още, като реакционенъ съюзъ противъ работящитъ, които съ съзнанието за тѣхната солидарностъ, търсятъ да се обединятъ независимо отъ границитъ.

Не може да се говори за федерация, нито за миръ до тогава, до като бѣсно се въоръжаватъ и до тогава, до като всичко което се строи — железници, пѣтища, мостове и пр. се прави съ огледъ на една война. За да се търси въобще разрешението на икономическата и социална проблема, трѣбва най-първо лоялно, да се разреши премахването на въоръженията. Защото не може да се разрешаватъ въпроси съ сила, а съ разумъ. Прочее, тамъ е тежестта на разрешението, а въоръженията тежатъ въ баланса на разискванията.

Да нѣма въоръжения, да няма диктатури, да нѣма подтисничество надъ никакви миноритарни групи! Да няма тайна дипломация!

Дошло е време, да се чуе гласа на тѣзи, които работятъ по полето и фабрицитъ. Тѣ искатъ една нова структура за свѣта, една рационална организация въ производството и въ разпредѣление на естественнитъ богатства, една, организация основана не върху привилегии за нѣкои, но върху добруването на всички, върху респекта на човѣка, въ негово лице, въ неговитъ блага и въ неговата мисълъ.

Трѣбва да се научиме да мислимъ международно, да се издигнемъ надъ нѣколкото единици и да видиме маситъ въ тѣхната мизерия и въ тѣхнитъ стремежи. И азъ видѣхъ на всякъждъ въ свѣта мизерията, която човѣкътъ трѣбва да премахне. Трѣбва да имаме широкъ погледъ, погледъ на авиато-

Изборитъ въ Германия

Произведенитъ въ Германия парламентарни избори създадоха голѣми безпокойства въ редоветъ на победителитъ, особено въ Франция. Помирителната политика, която се движеше до сега въ спазването на Версайскитъ договори, репарационни задължения и пр., германския народъ я отхвърли по начало. Борбата противъ плана Юнгъ, започната отъ 1929 год., завърши успѣшно. Социалъ демократитъ, центриститъ и популиститъ загубиха своето влияние и мандатитъ, които държаха до сега. Социалъ фашиститъ на чело съ Хитлеръ спечелиха 107 мандата, а комуниститъ удвоиха своитъ мѣста въ Райстага, като получиха 76 мандата.

Крайния обектъ въ тая борба поставиха комуниститъ за властта съ своя последенъ манифестъ, въ който заявиха, че отхвърлятъ по начало всички договори и че ако тѣ поематъ властта, нѣма да платятъ, по подобие на Русия, никакви задължения. Това означава да се смѣне отъ гърба на германския народъ около сто милиарда златни марки, или, съ други думи, да му се гарантира сигурното разполагане съ всички приходи и блага въ живота, творени отъ него, които днесъ въ тритъ си четвърти се ограбватъ отъ „победители“ и банкери. Близкото бждеще чертае голѣми изненади за Европа.

Разградскиятъ Окол. Началникъ, известенъ на добруджанци отъ 13 конгресъ, лютото се е разсърдилъ на г. Тр. Калчишковъ, за гдето сме засегнали името му по празнуването на Караджата въ Разградъ. Дължиме да обясниме на господина началника, че публикуванитъ данни по случая съвсемъ не произхождатъ отъ Калчишкова, който отдавна е престаналъ да дава сведения за „Св. Добруджа“ по негови лични съображения, а изнесеното произхожда отъ друго лице, което бѣше въ обиколка по това време.

ра, който да доминира надъ земята и надъ тѣлпитъ.

Такава трѣбва да бжде задачата и на жената. Тя трѣбва да развие всички свои сили въ тоя пѣтъ.

Международната лига на женитъ за миръ и свобода, работейки извънъ всѣка официална политика, не може освенъ да подготви публичното съзнание и да се бори срѣщу спѣшнитъ за реализиране на Балканска Федерация, единственото справедливо разрешение на мира въ Балканитъ.

Тероръ и убийства

въ Добруджа. Хленчъ и крокодилски сълзи отъ патриотаритъ. Трѣбва смѣла борба

Влошаването въ условията на добруджанското население отъ день на день се засилва. Особено то силно и страшно става по време на жетва и харманъ. Повтарятъ се събитията на грабежи, изстѣпления и убийства периодически и съ темпъ на все по-голѣма жестокостъ. Нищо не е въ състояние да спре тоя курсъ на грабежъ и изтѣбление, защото международно е санкциониранъ. Въ Добруджа той е легализиранъ съ закони, а администрацията и нейнитъ агенти, разни пройдохи и орждия на всѣка властъ, дограбватъ това, коебирниции, пристави и банки не сж успѣли да взематъ. Всѣко частично съпротивление крѣваво се смачква отъ отговорни и безотговорни фактори.

Това се върши планомерно. Миналата година въ Добричко, а тая година въ Силистренско се създаватъ провокации, за да се сѣе трепетъ и тероръ въ срѣдъ населението и да бжде ограбвано.

На 3 т. м. въ околността на с. Арабаджий, Силистренско, цинцари — провокатори отъ патриотарската организация „Акциуня Руманска“, водена отъ известния кръволокъ Пучеря, убиватъ две цинцарски деца. Жестокостта е толкова голѣма и дива, че да служатъ на плановетъ си не скѣпятъ дори и собственитъ си деца. Достатъченъ е факта на инсценираното убийство на дветъ деца, за да се предприеме масовъ тероръ надъ българското и турско население.

Агентитъ на сигуранцията Папатраянъ, Зогу и др. съ автомобилъ № 105 отиватъ въ с. Алифакъ и тамъ застрелватъ българитъ Деню Ивановъ и Недю Ивановъ. Организиратъ около 500 цинцари отъ селата и въоръжени ги отправятъ за Силистра, за да се справятъ съ водачитъ на българитъ. Самъ Пучеря и директора на ромънската гимназия Папахаджи насѣскавали цинцарската тѣлпа. Войски сж спрѣли похода на цинцаритъ. Озлогбенитъ върнати цинцари, нападатъ с. с. Алфатаръ, Бабукъ, Кара Омуръ, Капаклий и Арабаджий, убиватъ повече отъ 15 българци, а цѣлото българско и турско население е било бито, тероризирано, безчестено и ограбвано, особено въ село Арабаджий.

Пѣдаринътъ на селото, Мехмедъ Али, е заявилъ, че лично е видѣлъ, когато единъ цинцаринъ е забилъ ножа си въ едно отъ убититъ деца. Съобшилъ на шефа, че убийци на децата не сж българци, а цинцаринъ, а той го е смазълъ отъ бой. Убиецътъ на децата е цинцаринъ живущъ въ с. Гарванъ, Силистренско, който е билъ въ незаконни връзки съ майката на убититъ деца. На-

селението, българско и турско е въ паника и бѣга къмъ градоветъ Силистра и Добричъ. Изпратената комисия отъ Министерството на вътрешнитъ работи, както е отишла, така се е и върнала.

Да коментираме повече факта не бива. За насъ е достатъчно да констатираме и подчертаеме, че той е една брѣнка отъ общата верига на срѣдствата за потисничество и денационализация, поддржани отъ Пованкаре, Бриянъ, Макдоналдъ, кралъ Александъръ, кралъ Каролъ и всички правителства и тѣхни агенти, които членуватъ въ О.Н. и въ неговитъ сателити, и които сж крепители на една установена система на грабежъ, насилие и убийствъ въ Балканитъ и въ цѣлия свѣтъ. Убийствата и потисничеството нѣма да престанатъ, до като сжествува системата на империализма. Само съ нейното събаряне ще настѣпнѣ други реда въ живота на народитъ, които ще унищожи оная алчностъ за ограбване труда на хората, за трупане на богатства и оня паразитизъмъ, който днесъ отъ високо се поддържа.

И. К. на съюза „Добруджа“ щѣлъ да отправи телеграфическо оплаквание до О.Н. Какъвъ цинизъмъ и какъва гавра спрямо жертвитъ, ограбванитъ и потиснатитъ! Та веднажъ ли дваждъ ли, та само вие ли се оплаквате и колко пѣти? Защо не спрѣте тоя пѣтъ на заблуждения! Не оплаквания и хленчения съ крокодилски сълзи, а борба и то борба организирана, масова, открита и осмислена е единичното срѣдство въ пѣтя на освобождението. Ако не сте кадърни престанете да спекулирате съ нещастieto на заробенитъ и не шарлатанствайте повече

Нашиятъ апелъ къмъ потиснатитъ добруджански маси да засилватъ редоветъ на истинската революционна борба въ унисонъ съ всички други потиснати и да протестиратъ, срещу тоя И. К., който ошъ продължава отъ тѣхно име да лже и заблуждава общественото мнение тукъ и въ свѣтъ и за дава подкрѣпка на сатрапитъ имъ.

„Добруджанско Знаме“

Органъ на Д. М. С. год. I брой 37—38 излѣзе отъ печатъ 12 страници.

Съдържа: „Опасни предвѣстници“, статия по поводъ ромънскитъ аларми за комитѣджии. „Националниятъ въпросъ и борбитъ на Балканитъ“, статия отъ Годинъ. Резолюциитъ на младежката конференция, литературна страница и пр. Въ София, търсете го по буднитъ

Обществото на народитѣ и националнитѣ малцинства

Днесъ О. Н. заседава и както винаги и този път ще хвърли малко прахъ въ очитѣ на народитѣ около въпроса за малцинствата, въ връзка съ проекта на Бриана за Европейскитѣ щати. А проекта на Брианъ за Европейскитѣ щати е единъ отъ първитѣ въпроси въ дневния редъ на настоящитѣ заседания на О. Н.

Писали сме много пъти при всѣки случай и когато сме имали възможност, че О. Н. е единъ институтъ, който империалистичнѣ създадохъ следъ общоевропейската война, за да поддръжатъ насилието надъ милиони народи, установено чрезъ Версайскитѣ договори отъ 1919 год. Голѣмитѣ империалисти въ лицето на Англия и Франция, чийто мнение е авторитетно, както за Балканиитѣ, така и за останалитѣ Европейски държави съ изключение на Италия, диктуватъ и прокарватъ своята потисническа политика чрезъ О. Н. Фалшивата маска, която му бѣха нахлузили на „хуманитеренъ“ институтъ е окончателно смъкната отъ милионитѣ потиснати и угнетени народи.

Доказателствата сж много. Достатъчно е да се спомене за неговитѣ решения по въпроса за разоржаването, по конфликтитѣ между Италия и Гърция презъ 1922 год., между Англия и Турция 1924 год., както и по редица други въпроси засѣгащи разни държави, за да се види, че при тѣхното разрешаване, О. Н. е изхождалъ отъ интереситѣ на голѣмитѣ империалистически държави и тия на тѣхнитѣ послушници, на свой редъ, надъ свои чужди народи.

При разглеждането на въпроси засѣгащи националнитѣ малцинства, ние констатираме следното.

При изработването на договоритѣ отъ 1919 год. и установяването на новитѣ граници между държавитѣ участващи въ войната, победителнитѣ държави не искаха да държатъ мѣтка за новото положение, което се създаваше за смѣтка на десетки милиони народи, въ насилственото имъ вмѣкване въ чужди държави. Въ нѣкои държави малцинствата съставляватъ третината, а въ други повече отъ половината отъ аселението имъ. Така въ Рониния тѣ съставляватъ 35 на сто, въ Полша 40 на сто и въ Югославия и Чехославия 60 на сто отъ цѣлото население. При това установения редъ много стеснено бѣше, гдето националнитѣ малцинства, изразяватъ своето негодувание отъ оложението, въ което тѣ бѣха поставени да живѣятъ. Тѣхъ недоволства се изразиха въ революции и въстания или въ други въоръжени или невооръжени акции, които разстроиха плановѣтъ на угнетителитѣ, а да се парализиратъ и попречи да справедливото негодувание на малцинствата — империалистичнитѣ предвидѣха разни клаузи „мирнитѣ“ договори, издиртихъ и специални договори и гарантиране на националнитѣ, културнитѣ и религиознитѣ права на тия малцинства. Въ действителностъ това бѣ само една залагалка, хвърлена прахъ въ очитѣ на малцинствата, за да могатъ по-покойно да вършатъ своето кълно дѣло на експлоатация асимилация. Тържественно етитѣ задължения по отношение на малцинствата изгояха и отъ тѣхъ не остана нищо. Днесъ повече отъ всѣга се прилага една открита

денационализаторска политика. Такавъ е случая съ Италия, въ чийто територия има около единъ милионъ словенци, хървати, немци и гърци; съ Франция която не признава никакви права на елзоеци, бретонци, фламандци, италианци и други националности; съ Англия, която угнетява гърцитѣ въ Кипъръ и Малта, ирландцитѣ, келтитѣ въ самата Англия, безъ да говоримъ за стотицитѣ милиони народи, които лѣзкатъ въ тѣхнитѣ обширни колонии и полуколонии.

Бразилскитѣ представители въ О. Н. Мело Франко още въ 1925 год. опредѣли тезата на О. Н., а именно, че клаузитѣ за покровителството на националнитѣ малцинства иматъ времененъ характеръ, че сегашниятъ режимъ има преходенъ характеръ и че трѣбва националнитѣ малцинства да бждатъ асимилирани.

Представителитѣ на държавитѣ победители защитиха своята потисническа политика съ не по малкъ цинизмъ.

Трѣбваше да се създаде впечатление всрѣдъ националнитѣ малцинства, че победителитѣ мислятъ за тѣхъ, споредъ Бриана. Но, казва Брианъ, тѣ трѣбва да знаятъ, че мирнитѣ договори сж ненарушими и че тѣ не ще позволятъ, щото националнитѣ малцинства да бждатъ подстрекавани и поощрявани да действуватъ противъ държавния суверенитетъ.

А на 1 септемврий т. г. Поанкаре публикува статия въ парижкия в. „Експресиоръ“ въ която казва: „Би било глупостъ — да се разширява тоя режимъ (касае се за предвидѣната закрила на малцинствата) и въ държави въ които той не се прилага или да се засилва тамъ, кждето той не съществува, защото това е едно ненормално и изключително положение, което не може да бжде прилагано всѣкжде безъ опасностъ за мира въ Европа.“

„О. Н. ще направи добре, ако не остави никаква надежда за ревизия на договоритѣ и на твърде страстнитѣ защитници на народностнитѣ малцинства, защото въ случая се касае за свѣтовния миръ.“

Като се знае, че Поанкаре е единъ отъ най-голѣмитѣ междоимни политици на Франция и единъ виновницитѣ за общоевропейската война, следва да заключимъ, че О. Н. както винаги така и въ сегашната сесия не ще направи нищо за облекчение тежкото непоносимо положение на народностнитѣ малцинства, а напротивъ ще продължава да върви по пътя, който Поанкаре му сочи и ще засилва все повече терора надъ малцинствата, за да осигури свѣтовния „миръ“.

Днесъ вече малцина сж ония, които вѣрватъ и очакватъ справедливо разрешение на малцинственитѣ въпроси отъ О. Н. и до колкото тѣ съществуватъ, ние виждаме, че следъ дѣния конгреса на лоялнитѣ малцинства и тѣ почнаха да се колебаатъ и съмняватъ въ добрата воля на ръководителитѣ отъ Женева. Много късно се събуждатъ господата. Трѣбваше сами да видятъ съ очитѣ си и изпитатъ несправедливостта на гърба си въ тазгодишния конгресъ на малцинствата, кждето биваха цензурирани изложениата имъ и, ако въ нѣкое отъ тѣхъ се протестира противъ режима упражняванъ надъ малцинствата, такиавто изложениата сж конфискувани, а на вносителитѣ имъ не се е давало ду-

Новитѣ гаври съ потиснатитѣ на Балкана

И тая година въ Женева заседава конгреса отъ представители на лоялнитѣ малцинства въ Европа. Допуснати сж представители на добруджанци и на царбродци, а тия на македонцитѣ не бѣха допуснати. Въ българската преса се вдигна толкова шумъ, че читателитѣ добива впечатление, какво цѣлата свѣтовна политика се върти около насть. А това е едно заблуждение, защото инцидентътъ, който е станалъ въ залата на конгреса, е инцидентъ, който освенъ за насть, за никого не възбуди интересъ. Въобщо ние страдаме отъ недостатъка да си въобразяваме и да надуваме ефектитѣ, а съ това нѣма споръ, че ако себе си не самоизлъгваме, лѣжемъ обаче потиснатитѣ и заробени народи. И само защото не бѣха допуснати македонскитѣ делегати, заостри се атаката срещу председателя на конгреса Д-ръ Вилфанъ и стана изведнѣжъ сръбски агентъ. Следвало би обратното, че ако бѣха допуснати македонскитѣ делегати, то словенеца Д-ръ Вилфанъ нещѣше сигурно да бжде сръбски агентъ. А това фактически не е вѣрно, защото Д-ръ Вилфанъ се яви да основава конгреса на лоялнитѣ малцинства още преди шестъ години като агентъ на голѣмитѣ ръководители на империализма, за да върши извѣнъ ОН дѣлото на заблуждениата.

Ние още миналата година, мотивирано излъзохме предъ тоя конгресъ и го демаскирахме, че той върши политиката на поробителитѣ, на сатрапията. Въ него нѣма свобода, защото рѣшитѣ, които се произнасятъ се поставятъ на предварителна цензура, а ако нѣкой делегатъ, макаръ и въ репликитѣ, си позволи да каже думи оскърбителни за нѣкои отъ голѣмитѣ или малки поробители, той бива заставенъ отъ бюрото да даде обяснения и да иска извинение. Тѣй бѣше съ единъ украининецъ, ромънски сенаторъ, когато остро се нахвърли срещу ромънското правителство.

За истинскитѣ дейци отъ национално-освободителнитѣ движения, тоя конгресъ не може въ никакъвъ случай да се нарече конгресъ на потиснатитѣ националности. Той самъ се обявява за конгресъ на лоялнитѣ малцинства. А това значи на ония, които по принципъ приематъ установения режимъ на робството. Затова на тоя конгресъ не се допускатъ истинскитѣ представители на национално-революционнитѣ движения.

Е добре, такава бѣше декларацията на Брианъ презъ 1928

мата да се изкажатъ. Този прѣсенъ фактъ още веднѣжъ подчертава и то съ дебели линии, че О. Н. не е нищо друго освенъ единъ институтъ въ ржцетѣ на потиснитѣ империалисти, съ който тѣ затягатъ отъ денъ на денъ все повече робскитѣ вериги около охлузенитѣ вратѣ на народностнитѣ малцинства.

Националнитѣ малцинства въ своята цѣлостъ никога не сж очаквали отъ О. Н. и конгреса на малцинствата да подобрятъ положението имъ. Тѣ отдавна налучаха правилния пътъ на борбата въ съюзъ съ всички потиснати политически и социално-икономически народи. Само единната и задружна борба на всички угнетени и поробени народи ще ги изведе на желания край

П. Тютюнджиевъ

Добруджанско Знаме седмичникъ

Отъ първи ноемврий т. г. въ изпълнение на решението на младежката конференция, „Добруджанско Знаме“ започва да излиза седмично.

Въ списването на вестника ще се направятъ редица подобрения, съобразно нарастналитѣ нужди на движението.

Пусната е подписка за събиране на абонаменти. Откритъ е наново фондъ „Добрудж. Знаме“.

Абонамента се установява така: 80 лв. год., 40 лв. половинъ год. и 25 лв. за 3 месеца. За странство 150 лева годишно.

К-та обръща внимание на всички младежи да развиятъ най-интензивна дейностъ за събиране абонати и разпространение на в-ка.

Въ това отношение да се използва най-широко влиянието, което Д. М. С. има всрѣдъ широкитѣ трудови маси, добруджанската емиграция, македонската и тракийска младежъ.

„Добрудженско Знаме“ ще разглежда най-обстойно всички животрептущи национални въпроси.

Ще следи отъ близо развоя на националнитѣ движения въ България, на Балканиитѣ и свѣта. Ще има редовно литературна страница, ще сочи вѣрнитѣ пътища на революционната борба на национално потиснатата младежъ.

На работа за неговото закрепване.

Отъ Ц. У. К. на Д. М. С.

год. въ О. Н. когато отговаряше на покойния Стреземанъ по поводъ арестуването на немца Д-ръ Улицъ въ Полша. Очевидно е значи, че конгреса на лоялнитѣ малцинства се инспирира отъ сжщата политика, която се представлява отъ О. Н. За поддръжане на потисническитѣ Версайски договори, и цѣлата системата на тероръ и насилие за асимилация и денационализация. Да пресѣтхуватъ представители на малцинства разбиратъ истински представители, а не назначени въ такъвъ конгресъ, значи да станатъ делегати на себе си. Това не може да се допусне.

Кои тогава образуватъ тоя конгресъ? Отговора е, че не преастватели на тия народи, а агенти на самитѣ правителства кѣквато е Д-ръ Вилфанъ и всички други присѣтхуватъ. Това се знае, а алармитѣ, които се повдигатъ около тоя конгресъ сж лукави заблуждениа за самитѣ потиснати народи.

Заключението е, че мѣсто въ такъвъ конгресъ за последнитѣ не може да има. Но понеже въпроса за национално потисничество е отъ международенъ характеръ, поддръжано отъ империалистичнитѣ едининени въ единенъ фронтъ въ лицето на О. Н., следва, че и борбата на потиснатитѣ и угнетени народи трѣбва да се развие тоже въ международенъ мащабъ, чрезъ обединенитѣ действителни сили на всички заробени народи, въ единъ истински конгресъ, който като обедини и унифицира борбата за освобождение, ще мобилизира и действителнитѣ революционни сили за събиране на Версайскитѣ и други договори, които се поддръжатъ днесъ отъ О. Н. и конгреса на лоялнитѣ малцинства.

Не е загуба, че не сж допуснати македонскитѣ представители, нито че нѣкой сж били ограничени да изпълнятъ както тѣ разбиратъ задачитѣ си. Ние мислиме, че е печалба, макаръ и късно. Но все пакъ голѣма е поука. Ние ще процитираме декларацията на единъ отъ тия представители, г. Еф. Стефановъ отъ западнитѣ покрайнини. Той е разочарованъ и ни казва:

„Моето впечатление е, че конгреса на малцинствата е една организация, създадена при О. Н. по нейно внушение.

кждето не се мисли за малцинствата и кждето гледатъ да потулятъ тѣзи въпроси.

„Когато и въ тази организация не може да се чуе гласа на малцинствата, когато не ни се позволява легална борба какво ни остава?“

Г-нъ Стефановъ го е страхъ да отговори. Ние ще го допълниме. Остава да поведе ясна и открита борба срещу О. Н., разнитѣ конгреси, които съятъ заблуди и да се наредитѣ въ истинския националенъ революционенъ фронтъ срещу империализма и сатрапията.

Добруджанскитѣ студенти въ гр. Тулуза — Франция сж отпразднували четири годишнината отъ убийството на великия Добруджански революционеръ Дочо Михайловъ. На денътъ е билъ уреденъ излетъ, въ който сж участвали и множество народни студенти отъ България.

Въ знакъ на протестъ срещу убийцитѣ е била пусната подписка по която сж събрани 65 фр. франка за фонда на „Добруджанско Знаме“, съ желание той да сочи смѣло пътя на борбитѣ на добруджанската младежъ, чийто водачъ бѣше Дочо.

Подробна дописка се получила въ ред. на „Добруджанско Знаме“.

Въ НЕДѢЛЯ, 21 т. м. въ салона на „Учителската каса“ точно въ 10 часа преди пладне Българската секция отъ Лигата за борба противъ империализма и за национална независимостъ устройва

ПУБЛИЧНО СЪБРАНИЕ

на което ще говорятъ:

Д-р. Т. Павловъ на тема „Свѣтовния империализмъ и задачитѣ на Антимпериалистическата лига“ и Д-ръ П. Вичевъ, на тема „Балканскитѣ империализмъ и задачитѣ на Българската секция отъ Антимпериалистическата Лига“.

Работници, емигранти, занаятчии, трудящи се, посетете събрането!

Отъ Ц. К. на Б. Секция отъ Антимпериал. Лига

ПОЗИВЪ

към добруджанските бължани и емиграцията въ България

Добруджанци, бължани и емигранти,

И тая година, като сте при-
вани на сбиршето на бан-
титъ, вулгарнитъ престѣп-
ни и убийцитъ, което ще се
дѣстои въ началото на м. ок-
томврий т. г., за да правите
набалѣжъ и ураджилѣжъ на
оциалъ-предателитъ отъ И. К.,
натрапенъ въ сѣюза съ наси-
е и парабели, вие трѣбва
и си дадете точна смѣтка,
каква политика комитетъ е
дѣлвалъ въ пѣхтя на нацио-
налното добруджанско осво-
бодително движение, какво е
вършилъ той презъ година
и какво е направилъ за о-
лекчението на бежанцитъ.

За всички е ясно, че тая го-
дина сѣюзътъ на добруджан-
нитъ организации въ Бълга-
рия стигна най-високата точка
въ своето разложение и упа-
жъ. Неговиятъ председателъ
Стояновъ, следъ прѣтѣрпе-
ния крахъ по празнуването
на Караджата въ Русе, е при-
наль, че цѣлия сѣюзъ въ
България е останалъ всичко
около 75 редовни члена.
Иначе отъ десѣтки хиляди бѣ-
жанци и емигранти въ Бълга-
рия сѣ останали да крепѣтъ
атрапницитъ, социалъ-фашист-
и и чужди на движението
генти, само 75 души т. е. бан-
дита на В. Д. Р. О. и нѣкол-
о чиновници, които сѣ за-
жлени да играятъ, както
и свирятъ. Но въ голѣмата
маса, добруджанскитъ бежан-
и по села и градове, отъ ко-
то около 5000 семейства сѣ
землени и настанени, отара-
ени отъ бандитизма и про-
иводобруджанскитъ действия
и Исполнителния Комитетъ,
ж напуснали сѣюза на доб-
руджанскитъ организации въ
България. Това е истината.

На единъ празникъ, като
за революционера Ст. Ка-
ежа, тамъ кждато И. К. е
земалъ инициативата, бѣжан-
итъ сѣ отбѣгвали да присѣт-
таватъ. Поучителенъ е при-
ера презъ тая година въ Со-
рия, Русе и Варна.
Въ София не можеха да съ-
ератъ 25 души, въ Варна съ-
ото. Въ Разградъ, освенъ
официалнитъ власти присѣт-
тавали сѣ само 5 души доб-
уджанци и то отъ града, а
руги години се стичаха съ-
отици отъ селата. Въ Русе
а гроба на Караджата единъ
едобруджанецъ — студентъ,
однасяйки поздравления е ка-
наль:

„Трѣбва да се съжелява, че
а тая денъ тукъ добруджан-
и не присѣтствуватъ“.

Презъ тая година бандата
около И. К. регистрира
безпримѣрна сервилностъ къмъ
оманското и българско пра-
ителства и серия отъ лжли
заблуди по въпроса около
агане секвестра надъ бѣл-
арскитъ имоти и по измѣне-
ието на закона за организация-
та на Добруджа. Лжгаха бѣ-
анцитъ и продължаватъ и
ицесъ още да ги приспиватъ
въ надежди, а ромънската са-
атрия довършва процеса на
грабежи и убийства, за коло-
изацията и денационализация-
та на Добруджа.

Презъ тая година увеличи-
а броя на престѣпленията си.
аградъ и обиратъ бѣжанци-
тъ, поодѣлно и колективно.
Всѣха инициативата да стро-
итъ добруджански домъ въ
Варна. Устроиша за цѣлѣта
натория. Пласираха билети.
Суми, обаче на лице нѣма.
Ст. Костовъ, натрапения пред-
сѣдателъ на варненското д-во,

касиеръ на комитетъ по лота-
рията е злоупотребилъ повече
отъ 80000 лв. и не предава
смѣтка, ето вече три години.

Касиеръ-деловодителъ на
Исполнителния комитетъ Дра-
гомиръ Савовъ, известенъ Мир-
ката, споредъ контролната ко-
мисия е злоупотребилъ сумата
18000 лв. Контролната коми-
сия се е добрала до много
голѣми противоречия. Предсе-
дателъ А. Стояновъ, е отка-
залъ да даде, каквото и да е
обяснение, а поискалъ да се
прикрие факта на злоупотре-
блението.

Все презъ тая година бан-
дититъ на ВДРО извършиха на-
беги за обори. Заловенитъ сѣ
интернирани въ Кюстендилъ.
Недавна, на 18 августъ т. г. въ
Кеманларъ убиха оземления и
предалъ се на трудъ Никола
Георгиевъ единъ отъ друге-
ритъ на Дочо Михайловъ и
пр. Достатъчни сѣ тия факти
за характеризирание престѣп-
ната дѣйностъ въ официално-
то рководство на сѣюза „До-
бруджа“.

Кои могатъ да бждатъ дъл-
бокитъ причини на това паде-
ние, разплохъ, злоупотре-
бление и разложение по цѣлата
снага на добруджанската ор-
ганизация, съ интереситъ на
която тѣ спекулиратъ?

Споредъ една обективна
преценка тѣ сѣ следнитъ:

1. Липса на правилна идей-
на концепция по национал-
ната проблема и специално
по добруджанското наци-
оналъ освободително дви-
жение.

Отъ 1925 год. и до сега рж-
ководството на добруджанскитъ
два въ България сѣ въ
една идейна безпѣтица. Орж-
дия на една политика на слѣпъ
шовинизмъ, реваншъ и анск-
сионизмъ, въ името на който
българския народъ се зароби
национално, социалъ — иконо-
мически и политически, и
днешното рководство на доб-
руджанския сѣюзъ не можа
да надрастне невежеството и
да надхвърли умственитъ си
границы, за да разбере, че роб-
ството отъ всѣкакъв родъ е
отъ международенъ характеръ,
че причинитъ му се коренятъ
въ една и сѣща политико-ико-
номическа система, царѣща по
цѣлото земно кълбо — систе-
ма на империализмъ, която
сѣздаде войната, робскитъ до-
говори и сѣе заблуди чрезъ
договора за покровителство на
малцинствата, О. Н., всевъз-
можнитъ конференции за обез-
зоржавания, конгреси на мал-
цинствата, сѣюзъ на два за
миръ чрезъ черкви и пр.

Рководителитъ въ добру-
жан. сѣюзъ не можаха, или
да се съгласиме съ други, че
не искатъ, правилно да пре-
ценятъ революционата борба
на българския народъ въ пе-
риода на неговото духовно и
политическо възраждане и
хвърленитъ революционни ло-
зунги отъ Каравелова, Ботева,
Левски, Караджата и др., за
пълното негово национално и
политическо освобождение и
за братско живуване на Бал-
канскитъ народи, върху които
тежеха и още тежатъ еднакви
икономически, битови и поли-
тически условия.

Тѣ не искаха да разбератъ,
че всѣко правителство на Бал-
канитъ и днесъ се явява израз-
ителъ въ по голѣмъ или по-
малкъ мащабъ на господству-
ющия империализмъ въ Евро-

па и на Балканитъ, а отъ тукъ
и врагъ на всѣко националъ
освободително движение.

Широкитъ добруджански мас-
си отатъкъ и отсамъ, които
изпитватъ на плѣщитъ си дво-
ното политическо и социалъ-
икономическо робство, правил-
но прецениха локалнитъ и ме-
ждународни условия, прозрѣ-
ха, кои сѣ виновницитъ и раз-
браха много добре общата за-
висимостъ която сѣществува
между тѣхъ, независимо отъ
каква сѣ националностъ, езикъ
и религия, обяха своя общъ
фронтъ и издигнаха лозунги
противъ всѣко чуждо вмеша-
телство, базирано на шовини-
змъ и анексионизмъ, за протѣр-
гуване съ части отъ Добру-
джа.

Въ резултатъ, добруджанскитъ
маси правилно се ориенти-
раха и издигнаха лозунги за
своего пълно политическо от-
дѣляне въ самостоятелна дър-
жава, въ Свободна и Неза-
висима Добруджа, въ една фе-
дерация на свободнитъ и тру-
дящи се балкански народи.

Широкитъ добруджански мас-
си успѣха да прозратъ общия
врагъ на народнитъ свободи
по цѣлото земно кълбо въ ли-
цето на империализма и него-
вия общъ фронтъ, събарянето
на който тѣ успѣшно откри-
ха и изградиха еди-
ния революционенъ фронтъ на
всички потиснати и угнетени
народи.

2. Идеята безпѣтица до-
вежда до липса и на так-
тика.

Управата на сѣюза отъ
1925 г. отрича правото на чле-
нуване на добруджанци отъ
небългарски произходъ, зашто
не могли да бждатъ „добри
патриоти“. А Добруджа е на-
селена съ пѣстроцветно ра-
ботно население, което ед-
накво понася узаконения гра-
бежъ на имотитъ и труда отъ
ромънската олигархична
власть. Това население по-
стояно се преследва за него-
вото прогонване или асимила-
ция, за денационализацията на
цѣлата област. (Примѣръ тур-
цитъ). Съ тия си дѣяния упра-
вата на сѣюза подпомага про-
тиводобруджанската политика
на ромънската сатрапия, като
подхранва и поддържа наци-
оналния антагонизмъ, и все по-
вече разслабва връзкитъ и
сцеплението, което се налага
отъ общитъ интереси всрѣдъ
туземното добруджанско на-
селение. Курсъ за обезбѣл-
гяване, не, но и за прогонва-
нието на добруджанци отъ не-
ромънски произходъ въ Доб-
руджа и нейното колонизи-
ране съ чуждъ елементъ, упра-
вата на сѣюза Добруджа, съ-
знателно го подпомага отъ
1925 год. и до сега.

3. Липса на свобода, кри-
тика и самокритика въ доб-
руджанската организация.

Едно националъ освободи-
телно движение по своя про-
изходъ и природа, което из-
дига лозунги за национални
културни, социалъ-икономиче-
ски и политически свободи и
права, дължи преди всичко да
гарантира такива свободи и
права въ собственитъ си среди
и да защита основнитъ свои
статуты. А такива въ сѣюза на
добруджанската организация
въ България нѣма. Отъ 1925 г.
и до сега, конгреситъ и об-
щия организационенъ животъ
се характеризира съ насилия,

тероръ, търговия съ чужди
жени, грабежъ, набеги за оби-
ри, за кражди на коне, пре-
дателства и шпионажъ, съ са-
дизмъ и убийства надъ идейни
противници. Съ две думи сѣюза-
ната управа се е крепѣла надъ
дулата на парабелитъ, острие-
тата на камитъ, на вулгарни,
отъ най долна проба престѣп-
ления и съ всѣкакъв родъ
фашистки срѣдства и покрови-
телствувана отъ самата поли-
цейска власть.

Примѣри: грабежа и сѣчѣта
въ Ст. Село; грабежа на 200 зл.
напалеона отъ ерменката въ
Балбунарско; продажбата на ка-
дѣни за 20,000 лв. въ Кеман-
ларско и Шуменско; убий-
ството на кмета въ Разградско
за грабежъ; убийства въ Варна
и варненско; убийството на
Дочо Михайловъ и другаритъ
му въ ново пазарско отъ видни
членове на ВДРО, съ които и
днесъ председателя на И. К.
А. Стояновъ се намира въ най-
близки връзки, а на 11 августъ
т. г. участвува на съвмѣстна
конференция съ тѣхъ въ Ру-
сенското сиропиталище, въ
алеитъ и само нѣколко дена
следъ тая конференция на 18 ав-
густъ с. г. бѣ убитъ единъ отъ
най-отявленитъ противници на
ВДРО, Никола Георгиевъ отъ
Кеманларъ.

И. К. не може повече да
прикрива своитъ връзки съ
бандата ВДРО, а А. Стояновъ
съ цѣлото рководство, трѣб-
ва да бждатъ публично за-
числени въ фалангата на са-
трапитъ надъ добруджанския
народъ.

4. Управата на сѣюза „До-
бруджа“ е противъ свобо-
дата на добруджанския на-
родъ. Тя е агентъ на ней-
нитъ врагоре, — на сатра-
питъ.

Въ 12 конгресъ въ Шуменъ
бандититъ съ ками гонеха изъ
улицитъ дѣятелитъ на лѣви-
цата и жестоко набиха всрѣдъ
града убития на 18. VIII. т. г.
Никола Георгиевъ.

Въ дена на откриването на
13 конгресъ бандата на ВДРО
на чело съ Ст. Симеоновъ, Ст.
Боздугановъ, Кондито, Киши-
ша, Беслемето, Мирката, Ки-
брита, Личката, убиеца Ст. Ко-
левъ, днесъ въ затвора, и др.
— всички „идейни“ другари на
А. Айдемирски и Ангелъ Стоя-
новъ, брутално и публично на
площада предъ читалището и
предъ очитъ на полицията въ
Разградъ нападаха и биха съ
дулата на парабелитъ Т. Ра-
фаиловъ, Д. Далакчиевъ и др.
а вечерята блокираха и завар-
диха пѣтищата въ добруджан-
ския кварталъ, стрѣляйки
презъ нощта и пр.

Представителитъ на добру-
жанскитъ бѣжанци и емигранти
видеха съ очитъ си цѣлия тоя
тероръ и чуха съ ушитъ си
високитъ заповѣди на невме-
няемия председателъ на кон-
греса фашиста и ренегатъ Др.
Сакеларовъ и на окол. начал-
никъ Капранежиевъ, който съ
размахнатъ шинелъ всрѣдъ пло-
щада на високъ гласъ команд-
ваше: лѣвицата да бжде вед-
нага натоварена на голѣмъ ав-
томобилъ и експедирана къмъ
Попово, защото въ тоя дѣл-
бокъ Дели Орманъ не отгова-
рялъ за главитъ й“.

Делегатитъ на 13 конгресъ
особено отъ Разградско и Ке-
манларско ще си спомнятъ,
колко голѣмо бѣше възмуще-
нието имъ отъ тоя тероръ за

ограничение свободитъ на из-
вѣстни добруджански дѣйци и
отъ заплашванията и побоя
нанасянъ на нѣкои отъ тѣхъ,
предъ очитъ на самата власть.
Като изразъ на това възму-
щение тѣ напуснаха конгреса,
ала бандитъ отъ ВДРО ги на-
стигаха по пѣтищата и на-
сила чрѣзъ заплашвания връ-
щаха нѣкои отъ тѣхъ, за да
си отидатъ пакъ на другия денъ
въ село.

Резултатитъ отъ цѣлата тая
башибузушка дѣйностъ на со-
циалъ прѣдателитъ отъ И. К.
сѣ на лице — пълно опраз-
ване на всички организации,
отъ добруджанци, презиране
на сѣщия бандитски
комитетъ, отказъ на всѣ-
каква материална и морална
подкрѣпа, бойкотъ на вѣстника
му „Добруджа“ и въобще пъл-
на дезорганизация въ сѣюза
отъ горѣ до долу.

Добруджанци,

Борбата срѣщу натрапни-
цитъ социалъ-предатели, трѣб-
ва още повече да се засили.
Така повелаватъ вашитъ соб-
ствени интереси и интереситъ
на националъ-освободителното
добруджанско движение отта-
тъкъ и отсамъ.

Вашето презрение къмъ тѣхъ,
трѣбва да се почувствува и
демонстративно да се прояви.
Не бива повече да търпите,
защото съ вашето търпение
тѣ злоупотребяватъ и спеку-
лиратъ и тукъ и въ Букурещъ
и въ Женева.

Вие трѣбва организирано да
станете и смѣло да заявите,
че въ сбиршето на злоупотре-
бѣители, бандити и убийци,
което искатъ да нарекатъ кон-
гресъ, за да узаконятъ престѣп-
ленията си за честнитъ и из-
страдали добруджански бѣ-
жанци и емигранти, мѣсто не
може да има.

Вие участници въ прѣстѣп-
ленията имъ не може да ста-
нете.

Но ние трѣбва да отидеме, да
издигнеме гласъ на протестъ и
да искаме истински, свободенъ
конгресъ, на който да участву-
ватъ не бандити, злоупотреби-
тели и убийци, не случайни
натрапени хора, но дѣйстви-
телни представители на добру-
жанскитъ бѣжанци, които да из-
разятъ волята, интереситъ и
болкитъ на изстрадалия добру-
жански народъ отатъкъ и от-
самъ, да съгласуватъ борбитъ
съ ония вжтрѣ въ Добруджа,
за скъсване веригитъ на роб-
ството и за тържеството на
свободна и независима
Добруджа въ рамкитъ
на федерацията на
свободнитъ и трудящи
се балкански народи.

Вземете резолюции въ тоя
духъ противъ И. К. и противъ
готвящето се отъ него сбиршето
въ началото на Октомври, пра-
тете ги до него, а прѣписъ до
в. „Свободна Добруджа“.

Приемете братскитъ ни поз-
драви.

Отъ Централния Добруд-
жански Акционенъ Комитетъ

София 15. IX 1930 г.

Четете В-къ
„Свободна Добруджа“

Какъ да се образуватъ дружествата къмъ антиимпериалистическата лига

Помолени се отъ Ц. К. т. на Българската секция отъ Международната Лига за борба противъ Империализма и за Национална Независимостъ да дадемъ мѣсто на следното:

Въ Ц. К. т. на Лигата по-стѣпватъ много запитвания за характера и задачитѣ на Лигата и главно за начина на образуване на мѣстни дружества отъ Българската Секция. Интересуващитѣ се за характера и задачитѣ на Лигата могатъ да се освѣтлятъ било отъ самия уставъ на Българската Секция (вече отпечатанъ, цена 3 лв.), било отъ първия позивъ (изпраща се заедно съ устава при поискване), било отъ проекто-платформата на сжщата (ще бжде наскоро сжщо отпечатана въ отдѣлна малка брошура). Общо, Антиимпериалистическата Лига е една борческа организация за борба на всички социално и национално подтиснати противъ империализма и за национална независимостъ, включително до правото на народитѣ за отдѣляне въ отдѣлна държава. Поради това Лигата търси и обхваща като свои членове, както всички организации на трудящитѣ се и национално-поборенитѣ, които искатъ да се борятъ противъ империализма и за национална независимостъ, така и всички отдѣлни работници, селяни, занаятчии, емигранти, интелектуели, които независимо отъ партийнитѣ си и др. убеждения сж съгласни съ задачитѣ и методитѣ на Лигата.

Затова, и понеже Акционния добруджански К. т. ДМС. РП. НРПС. СНС. БОНС. и др. сж вече колективни членове при Ц. К. на Лигата, образуването на дружества по градове и села може да стане най-бърже и най-правилно, като отдѣлни нѣколко работници, селяни, занаятчии, емигранти и интелектуели поискатъ щото мѣстнитѣ организации на горнитѣ организации, да станатъ колективни членове и пратятъ представите-

литѣ си въ мѣстното дружество на Българската Секция, нѣщо което не изключва, а предполага, че отдѣлни работници, селяни и пр., могатъ да членуватъ и индивидуално, съ всичкитѣ права и задължения като членове на Лигата.

Мѣстното дружество може да се образува отначало и съ по малко индивидуални и колективни членове. Избраното настоятелство се съобщава на Ц. К. на Българската Секция за одобрение, съгласно устава на Лигата; съответната частъ отъ вноснитѣ сжщо веднага се изпращатъ въ Ц. К., отдето пакъ могатъ всѣкога да се поискатъ индивидуални и колективни заявления за записване членове, кохани за вноснитѣ, устава и др. книжа. Особени грижи трѣбва да се положатъ още въ началото, щото въ дружеството да влѣзатъ преди всичко работници и емигранти; трѣбва да се правятъ усилия сжщо да се привлечатъ въ дружествата всички честни и съгласяващи се съ задачитѣ и методитѣ на Лигата интелектуели.

Веднажъ дружеството образувано, то трѣбва да пристѣпи веднага къмъ организационна и просвѣтна вътрешна работа и сжщевременно, къмъ широка агитация, публични събрания и пр. Понеже Българската секция се намира за сега въ крайно затруднено материално положение, Ц. К. апелира за бързо и пълно отчитане членоветѣ (колективни и индивидуални). Времената, които живѣемъ, налагатъ максимумъ усилия и жертви за изграждането на дружествата, както и на цѣлата Секция, която трѣбва частъ по скоро да заеме съ достоинство припадащото ѝ се мѣсто въ общия фронтъ противъ империализма и робството.

Председателъ Д-ръ П. Вичевъ
Секретаръ: Т. Павловъ

Адресъ за всички: Българска Секция отъ Антиимпериалистическата Лига—София.

Празнуването на Караджата въ с. Дживелъ

(специална кореспонденция)

10 Августъ. Празникъ въ честь на Стефанъ Караджата, бѣ празнуванъ едновременно въ два лагера. Единия на тези интереситѣ на които е защитавалъ самъ Караджата и другия, тоя на ония, които създадохъ тоя празникъ, за да свѣтъ заблуда, да отвлечатъ вниманието на света, на добруджанската емиграция отъ — Дочо.

Наближаваше празника, деня на Караджата. Не закъсня И. К. при В. С. на д-вата Добруджа и тая година да ни подкани да празнуваме съ подобающе тържественостъ. Не закъсня и бандата на В. Д. Р. О.

Но не деня на Караджата ги толкова много занимава, та се престарали да изпратятъ „Организатора“ Др. Божиновъ тоя „хлапакъ“ въ движението за да понеса плесницитѣ, които здравомислящата добруджанска емиграция имъ нанасяше съ недоверието си и враждебното настрѣние спрямо В. Д. Р. О.

Разгласено бѣше между всички да сж окръжно, въ което се опредѣляха и датитѣ, кжде и кога ще бжде „сюзния организаторъ“ Др. Божиновъ, който билъ въ обиколка изъ Русенски, Шуменски, и Варненски окръжи. Денъ 17 VII.

1930 г. бѣ опредѣленъ за нашето село. Но господинъ „организатора“, по право господата, защото беше придруженъ отъ телохранителъ (отъ много известния Ст. Боздугановъ) закъснѣха съ два дни като на 19. VII с. г. съобщили по телефона и то не до председателя на д-вото ни, а до частно лице, роднина на едного, да имъ се устроило събрание.

Пристигнаха въ село и на уреченото за събрание мѣсто, въ уреченото време „се стекоха масово“ петъ и словомъ петъ добруджанци и то единия хазина имъ — роднина, другия случайно попадналъ между „организаторитѣ“ и после останалъ отъ любопитство а останалитѣ трима дошли и то защото не знаели, отъ кого е свикано събрание.

Следъ дълго чакане за публика, като се разбра, че нѣма да дойде вече никой и за да не се изгубятъ и тия 5 души се откри заседанието и „организатора“ зае мѣстото.

Говори той. И положи максимумъ усилия да бжде красноречивъ. Мухитѣ го аплодираха. Може и абсурди да се говорятъ и на бѣлото черно да се казва.

Нѣма да коментирамъ, защото той ходи на много мѣс-

та и много хора доста добре го опознаха.

На апела за организираностъ и сплотеностъ дебело му се подчерта отъ едного, че ние си я имаме, обаче тѣхъ ги не щемъ, като се посочиха и причини дори защо.

Заминаха тѣ — „организаторитѣ“, за въ други съседни села.

Изпрати ги бѣжанията заедно съ своето проклятие, щото нивга вече да не ги вижда.

Ето и 10 Августъ, денъ на Караджата. Д-вото ни взе инициатива отъ по рано и покани всички д-ва отъ Ново Пазарска околия да дойдатъ и отпразнуваме заедно въ село Дживелъ, като покани и добруджанския деецъ Ив. Георгиевъ отъ София да изнесе подходящъ за случая рефератъ.

Още отъ 9 Августъ вечерята почнаха да пристигатъ бѣжанци отъ по далечнитѣ села, а на 10 масово се отзоваха всички околни др-ва, въпреки силната возидба на снопи и вършитба. Всички идваха весели и засмени. Тукъ сме вече всички съ еднакъвъ халъ. Нѣма чорбаджии.

Къмъ 10 часа преди обедъ всички бѣха събрани пакъ въ същото помещение, кждѣто се състоя и събранието на 19. VII. Но сега тамъ гъмжеше отъ народъ. Дори и следъ като се призърши и закри празненството продължаваха още да прииждатъ. Всички искаха да взематъ участие въ това мило тържество.

Въ 10 и половина часа председателя на д-вото ни Раданъ Н. Токушевъ откри събранието съ приветствени слова и поздрави всички съ „добре дошле“, следъ което се даде думата на Ив. Георгиевъ.

Референтика обясни, кой е Караджата, какъвъ е билъ и защо днесъ празнуваме; причината за да бждемъ тукъ, положението днесъ и правилния пътъ, по който трѣбва да се върви, за да се излезе отъ тая сплетня.

Следъ това се размениха мисли за положението на д-вата по оземляването и редъ болни въпроси, като тоя напр. — налагане нѣкакъвъ си данъкъ отъ „горе“? (разбирай В. Д. Р. О. и И. К.). Следъ което събранието се закри отъ председателя, а надолжитѣ въ интименъ разговоръ продължиха докъсно следъ обѣдъ. Рисувахе се ясно задоволството по лицата имъ отъ всичко чуто и желанието на всички да се събиратъ по често.

Така прекарахме тая година деня на Караджата. Тихо и мирно, безъ много шумъ, но съ пълна въра въ себе си, въ успеха на подетото отъ насъ тежко но свѣтло дѣло.

Гева.

Готвятъ се за Варна

Фашиститѣ въ Съюза Добруджа, крито отъ нѣколко години търгуватъ съ интереситѣ на добруджанската емиграция и полагатъ всички усилия, служейки си съ бандити, полиция, тероръ и машиниции, за да задушатъ свободната воля на добруджанци, се готвятъ тая година, да забиятъ ножа въ отруднената добруджанска гръдъ.

Въ Варна тѣ ще се събератъ за да обмислятъ пълкения си планъ, да наредятъ своята стратегия и набележатъ жертвитѣ си. Тамъ още веднажъ въ отчаяно безумие, озлобени и изгубили душевно равновесие, предателитѣ на добруджанската кауза, ще поднесатъ и наложатъ безспорно, съ съдействието и подкрепата

Около едно убийство въ Варна

На Връбница т. г. Стайко Колевъ и Петъръ Миневъ отъ Варна, добри приятели, се напиватъ и скарватъ Стайко Колевъ изважда парабела. си и удря въ гърдитѣ Петъръ Миневъ. Последниятъ изважда ножъ, а Стойко Колевъ стреля съ парабела и го убива.

Завежда се дѣло за убийство. Наказанието е тежко и при всички обстоятелства законъ го налага. Ала Ст. Колевъ е отъ В.Д.Р.О. извъстенъ съ своитѣ дѣяния. Ржководството на бандата В.Д.Р.О. се въпрѣга да спаси убиеца и направлява процеса така, че да искара какво Ст. Колевъ се намиралъ въ неизбежна отбрана и се залавя да даде на едно вулгарно престѣпление, политически характеръ. И започватъ: убийството на Ст. Колевъ било решено отъ „комунизираната група на Д-ръ Вичевъ, и че съ изпълнение то билъ натоваренъ убития“ и пр.

Всичко е съшито съ червени конци.

Такава диверсия е била по-трѣбна, защото е монета, която при днешнитѣ политически условия лесно се харчи. Въ сжща се явили да свидѣлствуватъ всички бабанти отъ В.Д.Р.О., като А. Айдемирски, Ст. Симеоновъ, Ат. Костовъ, Ст. Алексиевъ, Ст. Боздугановъ, Георги Илиевъ, Юрданъ Кишиша, Мирката и др. все отборъ „честни“ хора. нѣкои отъ които сж съ по нѣколко престѣпления.

Ат. Костовъ самъ призна въ 11 конгесъ, че окървавилъ ржцетѣ си съ кръвта на петъ души българи, а като касиеръ на лотарията по постройката на

на тяхнитѣ сили и наедно съ тяхъ ще заглушатъ високия протестъ срѣщу мерзкитѣ имъ дѣла.

Тамъ още веднажъ, както бѣ въ Разградъ, Шуменъ, София и др., свободната добруджанска воля ще бжде потъпкана. Добруджанци нѣма да бждатъ чути! Тѣ нѣма да бждатъ и допуснати, защото съ терора, заплашванията и машинициитѣ, изпитанитѣ средства на фашизма и на фашиститѣ у насъ, ще успеятъ да отсеятъ всичко „честно, достойно и борческо“ и пратятъ въ Варна бандититѣ.

Безъ съмнение, въпреки всичко тамъ ще могатъ да се добератъ и некорумпирани елементи. Тѣхнитѣ мнения, обаче, ще бждатъ „оборени“ отъ неупоримия парабеленъ аргументъ и тѣ ще бждатъ принудени да замълчатъ, или ако не млъкнатъ, ще бждатъ пратени въ полицейския просвѣтенъ домъ — участъка, кждѣто да имъ бжде внушено по най-чувствителенъ до болка и кръвъ начинъ, че те „грѣшатъ“.

Това ще стане въ Варна. Такова юдинско сборище, съ всички гибелни последици за емиграцията се подготвя.

Това обаче не бива да ни плаши, а напротивъ — съ още по голѣми усилия да се впуснемъ въ борбата и смѣло да отстояваме нашитѣ позиции.

Всестраната и смѣла съпротива, по пътя на разобличаване контрабандийската политика и продажничеството на патриотитѣ — предатели, високо издигане знамето на лѣвицата и създаване на мѣстни Акционни Комитети, за по-организирано водене на борбата, да бжде углошительна плесницата и въ Варна, която да имъ покаже, че сж сами... съ своитѣ престѣпления.

Кандарашевъ

добруджански домъ въ Варна обвиняватъ, че е злоупотребилъ около 80000 лв., нѣщо и до сега не предава, нѣ смѣтитѣ по лотарията и пр.

Ст. Алексиевъ виновникъ на Старо-Селската сечъ и търговецъ на кадѣни изъ Кеманско и Шуменско и пр.

Ст. Алексиевъ и Ст. Боздугановъ се обвиняватъ въ убийството на Дочо Михайловъ другаритѣ му, заблуждавай власта, че тѣ били виновни на Старо-Селската сечъ и пр.

Мирката, като дѣловодитѣ въ Изпѣл. Комитетъ злоупотребилъ 18000 лв. органиционни суми и т. н.

Ето тия сж хората, които се явили, да свидѣлствуватъ и да даватъ политически насоки на едно убийство отъ най-вулгаренъ характеръ.

Но нѣщо по-лошо. Поиски тайно заседание.

Въ това тайно заседание Айдемирски и Ат. Костовъ явили, че Вичевитѣ били комунисти. За доказателство представили нѣколко броя отъ в. „Св. Добруджа“, „Балканска Федерация“ и позиви.

Незнаеме какъ е погледна сжда на тия тенденциозни информации.

По нататѣкъ Айдемирски заявилъ, че Вичевата организация била много силна и много страшна. (Вай, вай, вай). Тая организация отатѣкъ въ Добруджа била още по-голяма подъ името Д. Р. О., имала канали, дори съ Швеция Русия Д-ръ Вичевъ билъ в тоя моментъ въ Варна, но криелъ и пр.

Тия аргументи въраме да били „съкрушително убедителни“ и кждѣтъ издалъ оправдателна присжда.

Дължиме да отбележимъ че тоя процесъ на вулгарно убийство не представлява интересъ за насъ. Дори не познаваме убития, който по всички сведения е билъ добър другаръ на Стайко Колевъ. Но пианството ги довело до убийството, а болни въображения заблуждаватъ и сжда обществено мнение. Всичко останало, оставяме за смѣти на ония, които сж инсинуирали предъ сжда.

Колкото се отиася до Д-ръ Вичевъ, той не е билъ въ Варна.

Но въ апелативната инстанция ще гледаме да се намесиме и поставиме въпросъ въ истинското му освѣтление. Тамъ въраме, че ще бждатъ демаскирани всички лжжи заблуди, които ще отпадатъ като гнили круши.

Въ брой 380 отъ 11 септември т. г. в-къ „Черно Море“ излиза въ Варна съобщава, че неотдавна ромънскитѣ власти въ Добруджа сж водили стражение съ комитаджийска чета изпратена отъ България начело съ добруджанеца Ив. Златевъ отъ Провадия.

По този случай Ив. Златевъ ни моли да съобщимъ, че това е чиста измислица. Съ комитаджилъкъ той не се занимавалъ, а си гледалъ халатъ като бежанецъ да си изкара прехраната.

Общо организационно събрание свиква Соф. Добруджанска организация на 2 Септември 6 и половина часа сл. обѣдъ.

Събранието ще се състои въ стопанското у-ще „Мария Луиза“ ул. „Алабинска“ и „Ливеле“.

Дневенъ редъ:

Отчетъ на Настоятелството и на делегатитѣ отъ конференцията. Изборъ на Ново Настоятелство.